

SISUKORD

Sissejuhatus 9

1. PEATÜKK | Algus 11
2. PEATÜKK | Minu kaitseingel 19
3. PEATÜKK | Mineviku valu 27
4. PEATÜKK | Teha ruumi jumalale 34
5. PEATÜKK | Inglise sügavus 43
6. PEATÜKK | Kirurg, kes saatis mulle patsiendi 50
7. PEATÜKK | Ristija Johannes 56
8. PEATÜKK | Jumal võtab mu ema 62
9. PEATÜKK | Peaingel Gabriel ja meie kallid inimesed 68
10. PEATÜKK | Minu igapäevane elu 75
11. PEATÜKK | Ingel Hesus istub salapärase raamatuga mu voodil 83
12. PEATÜKK | Kohtun jälle Joega 94
13. PEATÜKK | Laste sünniõigused 103
14. PEATÜKK | Sainte-Chapelle'i külastamine 112
15. PEATÜKK | Kas inglitest on tehtud tühised äriobjektid? 120
16. PEATÜKK | Igapäevane suhtlus inglitega 135
17. PEATÜKK | Kuulamise palve 146
18. PEATÜKK | Hiilgav lapsuke 152
19. PEATÜKK | Minu viimane kooliaasta ja kohtumine püha Franciscusega 159

20. PEATÜKK | Pühapaigad ja autojuhiksamid **180**
21. PEATÜKK | Liblikad **191**
22. PEATÜKK | Kirik **201**
23. PEATÜKK | Emake Maa **211**
24. PEATÜKK | Jeesus ja elupuu **222**
25. PEATÜKK | Ingel Amen, argielu ja mu sõber Catherine **229**
26. PEATÜKK | Palverull **237**
27. PEATÜKK | Olivia, kolmteist aastat vana **246**
28. PEATÜKK | Looduse energia **257**
29. PEATÜKK | Võõrad väraval **269**
30. PEATÜKK | Minu armastuse lind **273**
31. PEATÜKK | Pea meeles, et sind armastatakse **287**
32. PEATÜKK | Kohtumõistmine **302**
33. PEATÜKK | Kohtumine Brianiga **306**
34. PEATÜKK | Klaas piima **319**
35. PEATÜKK | Ristilöömine **322**
Tänu sõnad **343**

SISSEJUHATUS

SESTSAADIK, KUI INGLID MULLE RÄÄKISID minu missioonist tuletada inimestele meelde, et igaühel neist on kaitseingel, ja kirjeldada nende elu vaimset olemust, on möödas hulk aastaid.

Ma õpin inglite kohta pidevalt midagi uut. Kui ma laps olin, ei räägitud mulle kõike korraga ära, vaid mulle jagatakse teadmisi vastavalt mu arusaamisvõime kasvule – ja ma kirjutan neist siis, kui mulle öeldakse, et maailm on valmis neist kuulma.

Vahel räägitakse mulle asjust, mida on keelatud edasi anda, ja teinekord lubatakse avalikustada asju, mida varem on kästud saladuses hoida. Näiteks on mul kaua aega olnud keelatud iseenda kaitseinglist ükskõik mis moel kõnelda.

Käesolev raamat sisaldab rohkesti sedalaadi saladusi, mida võin ja pean nüüd avalikuks tegema.

See raamat on järg raamatule „Inglid minu juustes” ja kirjeldab mu edasist elu, laste kasvatamist, kohtumisi peaingel Miikaeli ja ingel Eelijaga, mu armastuse lindu, suure õnne ja suure kurvastuse aegu ning kaotatud ja leitud armastusi.

Selles raamatus räägin võimalustest, kuidas sa oma kaitseingliga lähedasemaks võiksid saada. Minu kaitseingel

õpetas mulle neid võtteid, kui olin laps, et saaksin neid sulle edasi anda, nii et sa võiksid oma kaitseingliga tugevamini vaimselt seotuks saada.

Praegu oma elule tagasi vaadates, nende teadmistega, mida olen omandanud pärast raamatu „Inglid minu juustes” kirjutamist, saan ma palju selgemalt aru sellest, mis minuga toimub ja miks – nii nagu ma saan palju paremini aru, mis toimub meie kõigiga ja maailmaga, kus me elame. Eelmistes raamatutes ja avalikel esinemistel olen kesken-
dunud inglite rollile meie elus. Käesolevas raamatus vaatlen ma ka meie kallite kadunukeste rolli, taevaseid hingi, kellele on lubatud meid põgusalt külastada; ja ma räägin ka sellest, kuidas me peaksime nendega suhtlema. Veel räägin koos inglitega palves jumala poole pöördumisest ja sellest, kuidas need palved kogu meie olemust muudavad.

Eelkõige aga mõistan ma palju paremini, millistena inglid meid näevad, kuidas nad meid armastavad ja mida nad saavad meie jaoks teha ning mida meilt soovivad – mida nad näevad.

Jumal ja inglid on kõikjal meie ümber ja saavad meid kogu aeg abistada – meie peame vaid abi küsima ja muidugi kuulama. Just seepärast panin sellele raamatule pealkirjaks „Inglid minu sõrmeotstel”.

ESIMENE PEATÜKK

Algus

OLIN ISEENDA MAAILMAS, värvisin pilti, kriitpliatsid üle põranda laiali mu ümber. Püüdsin kõigest väest etteantud joontes püsida, aga kuigi hästi see mul ei õnnestunud ja vahel tundsin end lootusetu kobakäpana. Olin tol ajal umbes nelja-aastane.

Sel päeval ilmus minu väikese käe kohale tohutu suur kuldne käsi, täis sisemist valgust. Inglise käe puudutus täitis mind armastusega, nii et pilt, mida värvisin, läks peaaegu meelest. Keskendusin selle asemel inglise käele mu käel, hüpnotiseeritud valgusest ja detailidest. Inglise pikad sõrmed olid nii täiuslikud, kui nad minu sõrmedega koos liikusid, juhtides värvikriiti mu käes, ja ta sõrmeotsad hõõgusid. Tegelikult säras terve inglise käsi nagu tõrvik, valgustades põrandat, kus mu pilt oli, ja kõiki kriitpliatsid mu ümber.

Siis ütles ingel: „Su ema tuleb.”

Emast astus tупpa ja seisatas hetkeks mu kõrval, öeldes: „See on kena pilt.” Ma naeratasin vastuseks ja ema pöördus ja läks akna juurde ning tõmbas kardinaid kõrvale, et

mul valgem oleks. Ma vestlesin inglisa sõnu kasutamata, nagu sageli ette tuli. Polnud mingit vajadust häält kasutada.

„Ema ei näe valgust, mida sa minu jaoks tegid. Ta ei tea, et pole üldse vaja kardinaid liigutada.”

Ingel ütles: „Lorna, pea meeles, see on saladus, ära ütle midagi!”

Ma vastasin: „Hea küll.”

Ema läks kööki tagasi.

Meie väike eestuba oli enamasti hämar. Päevasel ajal ei lubanud ema tuld põlema panna. Praegu saan aru, et mu vanematel oli väga vähe raha. Olin pildi värvimise peaaegu lõpetanud, kui meie kass Blackie tuppa kõndis ja meie kõrvale maha istus. Ingel tõstis oma käe mu käelt ja sirutas selle põrandal olevate pliiatsite poole. Siis, sõrmega osutades, pani ta pliiatsid liikuma ilma neid puudutamata. Ma puhkesin naerma, kui Blackie käpa välja sirutas ja mängima hakkas. Ta püüdis pliiatsi käppade vahele ja keeras end seda hoides selili. Ta tegi seda ikka ja jälle, püüdes veeredes pliiatsist käppadega kinni hoida.

Ma küsisin: „Kas Blackie näeb valgust, mis su käest tuleb?”

Ingel vastas: „Ei, Blackie ei suuda seda näha.” Ingli käsi liikus tagasi põrandal lebava pildi poole ja see lõi särava valguses, mida ingli käsi kiirgas.

Teatasin rõõmsalt: „Pilt on valmis!”

Kui pildi maast tõstsin ja seda hoolega lähemalt silmitsesin, sosistas ingel mulle kõrva: „Sa ju tead, Lorna, et saad värvimisega suurepäraselt hakkama ka ilma minu abita.” Nii tegi ta kindlasti seetõttu, et väikesena ma arvasin, et ei tule värvimisega ilma ingli abita toime.

„Täna sind, ingel, et mind õpetad ja aitad!” on lause,

mida ma ütlen iga kord, kui ingel oma käe minu käele asetab, et aidata mul pilti värvida.

Ingleid olen ma näinud füüsilistena kogu oma elu, imikueast saadik. Elu ilma ingleid nägemata või nendega rääkimata ei oska ma ettegi kujutada. See on minu jaoks tavapärane, aga ma tean, et sinu jaoks mitte.

Võin sulle öelda vaid järgmist: palun heida kahtlused kõrvale ja anna endale võimalus mõista, et sa pole ainult füüsiline inimolend. Sa oled midagi märgatavalt enamat. Sul on hing. Sa oled üheaegselt nii vaimolend kui füüsiline isik. Lihtsalt kaalu seda hetkeks mõttes. Kui oled skeptiline või isegi küüniline, siis küsi endalt: mida on mul kaotada, kui nõustun võimalusega, et mul on kaitseingel?

Ühel külmal talvepäeval küsisin emalt, kas ma võin minna taga-aeda mängima. Ema vastas: „Jah, aga sa pead soojalt riidesse panema!” Ma ütlesin, et teen seda, ja jooksin esikusse mantlit võtma. Ema tuli ka esikusse. „Võta need vanad kindad! Siis on sõrmedel soe.” Jooksin läbi koja ja seisatasin töötoa ukse juures. Seal sees oli päris pime. Pidin alati laskma silmadel veidi kohaneda, et näeksin turvaliselt läbi segamini ruumi tagaukseni minna. (Elasime tookord veel meie majas Old Kilmainhamis.)

Meie maja Old Kilmainhamis oli nagu väike nukumaja. Elasime seal minu sündimisest alates seni, kuni katus kokku kukkus; olin siis umbes viieaastane. Sada protsenti kindel pole ma aga kunagi, sest võin vanustega eksida. Igatahes, kui katus sisse kukkus, kolisime me Ballymuni mu sugulase Netty majja. Ta elas üksi. Tema vanemad olid surnud, kui ta ise veel noor oli. Netty juures elasime paar aastat ja seejärel kolisime üürimajja Edenmore'is Rahenys. Kõik majad olid seal ühte nägu. Isa sai tööõnnetuses viga. Nii palju kui ma mäletan, anti talle raha asemel

kompensatsiooniks tanklajuhataja ametikoht. Juhatajaametiga kaasnev suurem palk tähendas, et vanematel oli võimalik raha säästa. Mõne aasta pärast ostsid nad maja Dublini lähedal asuvas Leixlipi linnakeses. Mina olin sel ajal teismeline. Elasin seal koos perega, kuni abiellusin Joega ja me ostsime laenuraha abil majakese Maynoothis.

Ma jalutasin mööda teerada alla ja jõudsin nõlvani aia ääres. Seal oli madal müür, hakkasin mängima. Ehitasin parajasti keppidest ja kividest maja, kui keegi mind hüüdis. Pöörasin ringi ja peaingel Miikael seisis minust umbes meetri kaugusel väikese kuuri, meie välikäimla ukse juures. Naeratasin Miikaelile laialt ja tervitasin teda, ise samal ajal maast kivikesi edasi korjates. Ma küsisin, kas ta oli tulnud mulle appi.

„Ei, Lorna,” ütles ta, „tuln lihtsalt sinuga rääkima.” Jätsin kivikorjamise katki. Pidin just mõned vasakusse pihku jäänud kivid müürile tagavaraks panema, kui mu käe kohale ilmus tohutu suur kuldne valgust kiirgav käsi. Peaingel Miikael küsis: „Lorna, kas sa tead, kelle käsi see on?”

„Jah, tean küll. See on ingel, kes on kogu aeg minu juures, isegi siis, kui ma voodis magan. Kui ma mõneks sekundiks silmad avan, näen enda ümber inglikäsi. See on minu kaitseingel. Kas sina siis seda ei tea, Miikael? Igaühel on kaitseingel, seega peab ta ka minul olema.” Peaingel Miikaeli naer oli nagu äikesemürin ja see pani mind naeru kihistama. „Ma lihtsalt ootasin, et sa ise seda mulle ütleksid,” jätkasin. „Olin veidi mures. Kartsin sinult küsida, järsku sa ütled, et minul ei olegi kaitseinglit nagu kõikidel teistel, aga nüüd olen ma õnnelik.” Suutsin näha teiste inimeste kaitseingleid seismas nende

selja taga. Peaingel Miikael oli mulle varem kaitseinglitest rääkinud, aga minu enda omast polnud ta juttu teinud. Lapsena mõtlesin pidevalt „Aga minu oma?“, oodates, et peaingel Miikael mulle kinnitaks, et ka minul on olemas isiklik kaitseingel.

Siis ilmus hiiglasliku kuldse käega ingel mu ette, ikka veel mu kätt hoides. Ütlesin inglile: „Ma pole kunagi varem näinud, et sa minu ees seisad.“

Ingel vastas: „Ma olen seda palju kordi teinud, Lorna, aga enamasti siis, kui sa magad. Vahel seisan ma su ees, kui sa värvid ega vaja minu abi. Sa lihtsalt ei märka.“

Kaitseinglid liiguvad vahetevahel inimeste selja tagant nende ette. Mõnikord, isegi kui su kaitseingel on su selja taga, on ta tegelikult samal ajal sinu ümber. Seda on raske seletada. Kaitseingel liigub inimese ette eelkõige mingi kriisi ajal, et aidata tal endaga ühendust võtta, et inimene näeks probleemile lahendust, tajudes kaitseingli kohalolu ja tundes lootuse tärkamist.

Peaingel Miikael küsis minult seejärel: „Kas sa mäletad, mida ma sulle sinu kaitseinglist rääkisin?“

„Arvan küll!“

„Räägi siis nüüd, mida sa mäletad, Lorna!“ Mõtlesin hetke ja tuligi meelde. Taipasin, et olin kuni selle ajani unustanud kõik, mida peaingel Miikael mulle varem kaitseinglitest oli rääkinud.

Ütlesin peaingel Miikaelile: „Ma istusin voodi peal, ülakorrusel, kui sa mu tuppa tulid. Sul oli käes raamat ja see oli avatud. Sa lugesid sealt, rääkides mulle mu kaitseinglist. Sa ütlesid, et mu kaitseingel ei jäta mind iialgi maha, isegi üheks sekundiks mitte, et ma pole kunagi üksi ja et ta armastab mind. Sa tead seda keerulist sõna, peaingel Miikael? Ma ei oska seda õigesti välja öelda.“

Peaingel Miikael ütles: „Tingimusteta armastus.”

„Jah, just see sõna.”

„Ütle seda kõva häälega, Lorna!” Proovisin umbes kuus korda, enne kui suutsin seda korralikult hääldada. Düsleksia tõttu on mul kulunud kogu elu, et õppida seda fraasi ladusalt välja ütleva, arusaamisest rääkimata!

Siis ütlesin: „Tingimusteta armastus. Ma saan seda alati öelda, kui sina seda ütled, peaingel Miikael. Mida sa veel mu kaitseinglist rääkisid?”

Ta vastas: „Oma kaitseingli jaoks oled sina kõige tähtsam isik maailmas.” Peaingel Miikaelile otsa vaadates ma naeratsin, arvates, et nüüd mäletan kõike, ent ta ütles: „Kas pole mitte veel midagi?” Ma vaatasin näkku oma kaitseinglile, kes seisis mu ees naeratades ja mu käest kinni hoides. Seisin hetke ja mõtisklesin. Ma püüdsin kõigest väest meenutada, kas oli veel midagi. Kiikasin üles peaingel Miikaeli poole ja kõik tuli meelde. Hüüatasin erutatult.

„Jah, nüüd ma mäletan, minu hinge valvur!” Seisin seal ja vaatlesin oma kaitseinglit. Ei saanud temalt silmi ära. Ta tundus mulle kaunim kui ükski teine ingel, keda näinud olin. Temast kiirgav särav valgus laskis mul näha inimkuju, mille ta võttis. Püüdsin silmitseda ta keha iga osa. Vaatlesin oma kaitseinglit otsekui läbi suurendusklaasi, tahtmata midagi tähelepanuta jätta. Miski ei tohtinud kahe silma vahele jääda.

Ta kandis kuldseid rõivaid, mis voogasid alla varvaseni. Ma ei osanud otsustada, mitu neid rüüsid oli, aga iga riidevolt oli täiuslik. Tä rõivad tundusid liikuvat, nagu puhuks kerge tuul.

Ma astusin sammu ette, et teda kallistada, aga peaingel Miikael ütles: „Sa ei saa oma kaitseinglit puudutada, ehkki vahel nii tundub. Tegelikult mähib kaitseingel sulle siis

mõne oma rüüdest ümber. Just niimoodi see käib. Sa ei saa seda ise teha, Lorna! Ainult su kaitseingel saab.”

„Ma tean,” ütlesin Miikaelile kurvalt, „lihtsalt ma soovin, et saaksin.” Mu kaitseingel naeratas mulle alla vaadates, aga ei lausunud sõnagi. Ta paistis mu silmis nagu hiiglane. Ootamatult kaitseingli tiivad avanesid ja ümbritsesid mind. Nad olid kuldsetest, eri kuju ja suurusega sulgedest. Nägin selgelt iga träpsu igal sulel, iga detaili. Nad tundusid nii pehmed. Osad olid sellise kujuga, nagu võime näha lindudel – suled, mida me tunneme ja iga päev märkame; teised aga olid ringi-, kolmnurga-, ruudu-, risti- ja muu sarnase kujulised.

Peaingel Miikael kutsus mind nimepidi ja samal ajal hakkas mu kaitseingel oma tiibu tagasi tõmbama, neid väga õrnalt liigutades ja avades nagu ust. Vaatasin üles ja siis puudutas peaingel Miikael sõrmeotsaga mu kaitseingli tiivasulgi. Need löid särama! Mõned suled hakkasid otsekuu sümbolid ringiratast pöörlema ja peaaegu puudutasid mind. *Tundsin* nõrka tuult. Siis tõmbas peaingel Miikael oma sõrme tagasi ja sulgede pöörlemine lõppes. Ma küsisin, kas ma võiksin neid puudutada.

See oli mu kaitseingel, kes vastas: „Ei.” Aga tiibu kokku voltides laskis ta parempoolse tiiva tipusulel mu kätt puudutada. See tundus nii mahe, nagu armastuse laine liiguks läbi mu keha. Samal ajal laskis kaitseingel mu vasakust käest lahti.

Siis ütles peaingel Miikael, et ta peab minema, ja kadus.

Ma pöördusin oma kaitseingli poole: „Mul on hea meel, et sina ei pea kusagile minema.”

Ta sosistas mulle kõrva: „Ma olen sinuga alati, Lorna.”

Hüppasin püsti, käsi suul: „Oh, ma unustasin peaingel Miikaelile mainida, et ma ei tohi kellelegi su nime öelda!

Seda peab hoidma saladuses.” Mu kaitseingel naeratas mulle laialt, öeldes, et ta teab seda, ning osutas kividele, millega ma olin mänginud. Võtsin aiamüüri kivid ja läksin tagasi mängima, ehitama väikest maja okstest ja kivikestest.

Inglid pole ei nais- ega meessoost. Lihtsalt mõnikord ilmuvad nad kas mehe või naise kujul, vahel aga ei kumbagi moodi. Minu kaitseingel on alati jätnud mehe mulje. Ma ei ole varem oma kaitseinglist rääkinud, sest mul polnud selleks luba. Kogu elu on mu kaitseingel järjekindlalt rõhutanud, et ma ei tohi kunagi temast rääkida või ta nime mainida, aga et tuleb aeg, mil mul lubatakse natuke rääkida. Ent ma ei tohi kunagi ta nime avalikustada ega absoluutselt kõigest jutustada. Kui ilmus mu esimene raamat „Inglid minu juustes”, tuletati mulle pidevalt meelde mitte ainult mu kaitseingli, vaid kõikide inglite poolt, et ma ei tohi iial vastata küsimustele oma kaitseingli kohta.

Kui ma andsin raadiointervjuusid või esinesin televisioonis, või olin laval ja küsitleja tahtis midagi teada mu enda kaitseingli kohta, olin tegelikult üsna kohkunud. Rääkisin sedamaid inglitega: „Mida ma peaksin ütlema?”

Mu kaitseingel sosistas mulle kõrva: „Räägi tõtt!”

Hingasin sügavalt sisse ja teatasin lihtsalt, et ma ei saa oma kaitseinglist rääkida. Pole lubatud. Vahel püüdis küsitleja sellele vaatamata mingit vastust välja õngitseda, aga pidin „ei” ütlema. Ajuti tekitas see kimbatust.

TEINE PEATÜKK

Minu kaitseingel

KORD SOOJAL SUVEPÄEVAL, kui olin umbes kaheteistkümnene, läksin koos isa ja Arthuriga, isa parima sõbraga, kalale. Nad olid nagu vennad. Usun, et mu isa ja Arthur osalesid kõikidel kalapüügivõistlustel, mida meie kandis peeti.

Isaga koos kalal käia meeldis mulle väga. Sellel nädalavahetusel palus ta mul aga lõkke jaoks platsi ette valmistada, kaldapealsele, kus leidus rohkesti kive. Isa ja Arthur kavatsesid minna veidi maad ülesvoolu ja proovida kalaõnne võrendikus, seejärel pidime koos einetama. Olin nõus ja sammusin rõõmsalt kaldapealsele. Seal oli nagu väike abajas, täis igas suuruses kive. Mõned olid suured ja istumiseks parajad. Teadsin, et üleujutuse ajal jäävad nad kõik vee alla ja see paik on nagu jõe osa. Minuga koos oli seal palju ingleid. Küsisin neilt: „Millest peaksin alustama?”

Üks neist kutsus mind lähemale, öeldes: „See siin peaks olema lõkke jaoks sobiv koht, Lorna.” Isa oli mulle õpetanud lõkkeplatsi ettevalmistamist, kui olin umbes nelja-aastane. Aitasin tal kive korjata. Tookord ei olnud minust eriti

abi, sest kogusin pigem väikesi kivikesi. Sellele vaatama sättis isa need ümber kividest ringi, mille ta oli lõkke jaoks teinud, ning kiitis mind tubli töö eest.

Sellest päevast alates püüdsin isa jaoks ikka suuremaid kive tuua. Vahel ütlesid inglid siiski: „Ei, Lorna, see kivi on liiga suur.” Võtsin neid kuulda ja valisin selle asemel mõne väiksema.

Kõnealusel päeval panin koti maha ja hakkasin kive otsima, mida lõkke ümber ringiks seada. Korjasin ka oksid ja teisi ajupuutükke, mida suurvesi oli kaldale uhtunud. Tundsin, et kõik sai imekiiresti valmis. Avasin koti, milles olid ka meie võileivad, võtsin lõkkekatla välja ja jalutasin jõe äärde. Üks ingel ütles: „Lorna, ära mine vette, kingad jalas!”

Pöördusin tema poole ja vastasin: „Muidugi mitte! Ma võtan jalad paljaks.” Seejärel kõndisin peaaegu põlvini vette. Inglid olid kogu aeg mu ümber. Täitsin katla veega ja jalutasin tagasi. Ei pannudki kingi ja sokke tagasi jalga, vaid jäin paljajalu. Kivid olid soojad ja enamjaolt siledad ja ümarad, nii oli nende peal paljajalu tore astuda.

Istusin ühele kivile, silmitsesin jõge ja nautisin päikesepaistet, kuulasin linde ja jälgisin samal ajal ingleid. Üks neist oli sel päeval minuga eriti mänglev. Nüüd ahvis ta jõe kaldal õngitsemist ja pani mind naerma, teeseldes, et nähtamatu õngeridva otsa on jäänud kala. Teine ingel aga tegi näo, nagu hoiaks ta kalavõrku, kui esimene ingel nähtamatut kala kaldale tõmbas. Kui teine, kalavõrguga ingel oli valmis kala võrku haarama, teeskles õngeridvaga ingel selili kukkumist ja laskis ridval peaaegu käest libiseda. Nähtamatu kala pääses minema. See oli nii naljakas. Ma muudkui naersin.

Kui ma inglite vigurdamist jälgisin, ilmus mu vasaku

käe juurde kaunis kuldne käsi. Mu kaitseingel istus mu kõrval.

„Kas sul on tore päev, Lorna?” küsis kaitseingel.

„Jah, väga tore,” vastasin. „Loodan aga, et isa ja Arthur mõne kala kätte saavad!”

„Kindlasti saavad, Lorna!” ütles mu kaitseingel.

„Vahel ei saa nad ühtki kala ja siis olen ma pettunud.”

„Kas su isa näib olevat pettunud, kui ta ühtki kala ei saa?”

Ma vaatasin oma kaitseinglile otsa, veidi üllatunud ta sõnadest. „Ei, isa pole kunagi õnnetu, kui ta saaki ei saa. Ta naudib väga kalapüüki ja lihtsalt väljas olemist. Küllap jõuavad nad varsti tagasi.”

„Ei, mitte niipea, Lorna. Neil on kell ja lõunaeine hoopis meelest läinud.”

„Minul hakkab küll kõht tühjaks minema,” ütlesin.

„Kas meil on siis veidi aega juttu ajada?”

Mu kaitseingel naeratas laialt. „Jah, Lorna.”

Ma ütlesin: „On üks asi, mida olen kogu aeg tahtnud teada saada. Sa ehk ei vasta mulle, aga ma küsin siiski. Olen ikka märganud, juba väikesest peast – ma tean, et ma olen praegu ka väike, ainult kaheteistkümnene ja mõne aja pärast kolmteist –, et ükski ingel ei puuduta kaitseinglit ja ükski kaitseingel ei puuduta teist kaitseinglit.”

„Vaata jõe poole, Lorna!” Tegin seda ja nägin neid kahte inglit, kes olid mind naerutanud, teineteisele väga leebelt lähenemas. Nad puudutasid õrnalt teineteise kätt, sõrmetstega. Kui ma neid jälgisin, lasksid inglid mul ootamatult oma tiibu näha. Tundsin end eriliselt privileeerituna, nagu alati niisugustel juhtudel. Iseäranis üllatas, kui need kaks inglit oma tiibu veidi avasid ja hetkeks, teineteisest möödudes, tiivaotsaga teineteist puudutasid. Mulle näidati

seda otsekui aegluubis, teisiti ei oskaks ma seda kirjeldada.

„Vaata, Lorna,” ütles mu kaitseingel, „inglid siiski puudutavad üksteist, aga ainult siis, kui jumal seda lubab.”

„Aga kaitseinglid?” küsisin. Mu kaitseingel naeratas vastuseks ja teatas, et mu isa ja Arthur on tagasiteel. Nii-siis tõusin üles kivilt, millel istusin, ja kõndisin sinnapoole, kust teadsin neid tulevat. Mõne hetke pärast nägingi neid ja jooksin lehvitades vastu. Nendeni jõudnud, oli mu esimene küsimus: „Kas sa kala said?” Isa tõstis laialt naeratahes kotist välja tohutu suure lõhe.

„Äge!” ütlesin.

Lõkkepaigas kiitis Arthur mind suurepäraselt õnnestunud ettevalmistuste eest. Minutiga oli lõke süüdatud ja peatselt läks ka teevesi katlas keema. Ma nautisin kivil istumist, kuuma tee joomist ja võileiva söömist koos isa ja Arthuri ning kõikide inglitega, kes meid ümbritsesid. Me õngitsesime õhtuni ja hakkasime kodu poole minema alles pimeduse saabudes. Auto tagaistmel istudes rääkisin oma kaitseingliga ilma sõnadeta. Tahtsin teada, miks ma polnud kunagi näinud kaitseingleid teineteist puudutamas.

Minu kaitseingel sosistas mulle kõrva: „Pane silmad kinni ja maga, kuni isa sinuga koju jõuab!”

Kirjutasin neid ridu arvuti ees istudes vanas talumajas, ingel Hosus siinsamas kõrval. Toas oli veel teisi ingleid. Hommik oli külm, kuid päike säras aknasse.

Ingel Hosus küsis: „Millele sa mõtled, Lorna? Miks sa peatusid?”

„Hosus,” vastasin, „jään sellele mõtlema, miks inglid üksteist ei puuduta. Olen seda nii harva näinud. Mäletan, et küsisin kord peaingel Miikaelilt, kas ta ei selgitaks mulle veidi lähemalt, miks näib, et inglid ei puuduta üksteist

samal moel nagu meie, inimolendid, seda teeme. Tead mis, ingel Hosus, ma teen õige vaheaja ja lähen alla ja joon teed.”

Tõusin arvuti eest ja läksin alla teed tegema. Trepist üles minnes ja vähehaaval teed rüübates kuulsin, et keegi hüüab mind nimepidi. Vaatasin üles ja nägin trepimademel seismas peaingel Miikaeli.

„Tere hommikust, Lorna!” ütles ta.

„Tere hommikust, Miikael!” Trepist üles jõudnud, lisasin: „Mul on hea meel, et sa tulid. Ma tahaksin sulle millestki rääkida.”

Peaingel Miikael sõnas: „Ma kuulsin seda ja siin ma olen.”

Ma läksin töötuppa ja istusin. Jõin veel paar lonksu teed. Teised, varem toas olnud inglid, olid ära läinud. Ainult ingel Hosus oli alles.

Ma ütlesin peaingel Miikaelile: „Kõik need aastad, mil ma olin laps, oli sul käes raamat. Sa lugesid sealt mulle mu kaitseingli kohta. Mu kaitseingel ei jõudnudki mulle rohkem rääkida, miks inglid üksteist ei puuduta. Kui palju on mul lubatud inimestele inglitest teada anda?”

Peaingel Miikael naeratas mulle vastu ja sirutas käe. Automaatselt, sest mu vanavanemad olid õpetanud mind viisakalt käituma, sirutasin ka mina käe välja. Tundsin tohutut armastust ja õnne. Peaingel Miikaeli käsi kallistas mind. Mu käsi uppus ta pihku.

Ta ütles: „Inglid ei kätle, Lorna.”

Ma vastasin: „Ma tean, aga miks mitte?”

„Sest me oleme jumala loodud olendid. Meil ei ole soovi ega vajadust üksteist puudutada. Me ei ole inimolendite moodi. Kui üks ingel puudutab teist inglit, siis ainult seetõttu, et jumal on selleks loa andnud. Need on erijuhud.”

„Jah, peaingel Miikael. Ma tean, et seda juhtub väga harva. Ma just mõtlesin sellest. Mäletan, et kaua aega tagasi nägin kaitseinglit puudutamas teist inglit. Kas ma võin sellest rääkida?”

Peaingel Miikael ütles: „Jah, Lorna, ja mina aitan sul seda meenutada.”

Tol ajal töötasin ma isa alluvuses Grosvenori teenindusjaamas Rathminesis. Küsisin isalt, kas ma võiksin töölt kell kaks ära minna. Sõitsin bussiga Dublini kesklinna. Bussis meeldib mulle alati istuda ja kuulata inimesi vestlemas ja näha neid ümbritsevaid ingleid, kaitseinglid muidugi kaasa arvatud. Näha ingleid sama füüsilistena nagu inimesi on minu jaoks üsna tavapärase.

Tulin bussist maha O’Connelli silla kaugemas otsas ja jalutasin piki O’Connelli tänavat. Tegelikult oli mu siht Penneys of Mary tänav. Olin mõne naela kokku hoidnud, nüüd võisin midagi uut selga osta. Lootsin leida pluusi ja seeliku. Pöörasin Henry tänavale ja sammusin läbi rahvamassi eesmärgi suunas. Jõudsin Moore’i tänavani, kus on rikkaliku puu- ja köögiviljavalikuga turg. Alailma on kuulda müüjate hõikeid: „Õunad! Apelsinid! Banaanid! Siin müügil!”

Silmitsesin seda tänavat alati huviga, sest mõnikord lasksid inglid puu- ja köögiviljadest tulvaval energial valguspallidena ringi hüpelda.

Sel päeval ostis üks noor naine päris tänava nurgal puuvilju. Seisatasin, sest nägin, kuidas ta kaitseingel käe välja sirutas. Näis, nagu puudutaks ta sõrmeotstega kõrval seisva inglil kätt.

„Kas mul on õigus, peaingel Miikael?” küsisin. „Kui noore naise kaitseingel sirutas käe teise inglil poole, siis

tundus, et nende sõrmed puudutasid teineteist nii kergelt, et justkui üldse ei puudutanud.”

„Jah, Lorna,” ütles peaingel Miikael. „Võib küll öelda, et nad ei puudutanudki teineteist, aga nad siiski puudutasid. Seda võib vaevalt puudutuseks nimetada. Ühelgi inglil pole vajadust teist inglit puudutada. Inglid ei tunne tarvidust üksteist kallistada.”

„Peaingel Miikael, aga kas peainglid üksteist puudutavad?”

„Ainult kui jumalal on seda vaja, ja ainult siis. Mul pole tarvis teist peainglit või ükskõik millist inglit puudutada. Aga jumal lubab meil puudutada inimolendeid: mehi, naisi ja lapsi. Nagu sa tead, Lorna, ei ole see puudutus otsene.”

„Jah,” ütlesin. „Kui ma laps olin, pani mu kaitseingel oma käe minu käe peale. Kaitseingli käe valgus oli see, mis mind puudutas. Mitte päriselt käsi.”

Peaingel Miikael ütles: „Jah, sul on õigus, Lorna.”

Ma ütlesin: „Isegi kui sa kätlesid, ehkki tundus, et mu käsi sinu kätte kadus, ei puutunud meie käed tegelikult kokku. Minu käe ümber oli ainult sinu käe valgus. See soojus, see sinu käest kiirgav armastus laskis mul tajuda su käe ja sõrmede kuju, ehkki need minu kätt tegelikult üldse ei puudutanud.”

Peaingel Miikael küsis: „Mida sa veel mäletad Moore'i tänava nurgal nähtud kaitseinglist, kes puudutas sõrmetega kõrval seisvat inglit?”

Ma ütlesin: „Seda on raske seletada. Hetkel, mil kaitseingli sõrmeotsad teist inglit puudutasid, tulvas kaitseingli sõrmedest välja valgus, otsekui valguse plahvatus. See oli noore naise kaitseingli vasak käsi. Selle kaitseingli käsi oli säravam kui ükski teine seni nähtud kaitseingel, aga ainult

ta käsi. Nagu oleks kõik toimunud hetke jooksul. Mäletan, et noore naise kaitseingel vaatas minu poole, kes ma seal tänaval seisin. Tal oli seljas punakaslilla, roheline ja kuldsega rüü. Inglil oli noore naise kaitseinglist hea meel.”

„Mis sulle veel meelde tuleb, Lorna?” küsis peaingel Miikael.

Mõtlesin veidi ja ütlesin peaingel Miikaelile: „Ma mäletan, et küsisin kaitseinglilt, miks ta teist inglit puudutas, aga kaitseingel ei vastanud mulle.”

Nägin, kuidas noor naine maksis puuviljade eest, pöördus ja lahkus leti juurest. Alles sel hetkel sain aru, et teine ingel oli kadunud.

Ütlesin peaingel Miikaelile: „Tundub, et teie, inglid, ilmselgelt ei vaja kallistamist, seda armastavat või sõbralikku puudutust, mida mehed, naised ja lapsed igatsevad iga päev ja kogu elu. Vahel, peaingel Miikael, ei saa ma inglitest põrmugi aru. Te annate igale mehele, naisele ja lapsele nii palju armastust. Kaitseinglid armastavad meid tingimusteta. Ma soovin, peaingel Miikael, et ka meie võiksimme üksteist sama moodi armastada nagu teie, inglid, meid armastate.”

Peaingel Miikael ütles, et ta peab minema, ja kadus.

Pöördusin ingel Hosuse poole. „Kas sina pead ka minema?”

„Ei, Lorna, mina võin jääda.”

Vaevalt sai ingel Hosus seda öeldud, kui tупpa ilmus veel kolm inglit.

Naeratasin ja ütlesin neile: „Loodan, et te lubate mind lõunavaheajale?”

Inglid vastasid kooris: „Kell kolm võid minna jalutama.”

Naeratasin ja ütlesin: „Täna teid!”